

u přečinu) vůbec nepřichází v úvahu, ba podle jeho povahy se ani nepředpokládá. V souzeném případě ovšem rozsudek zjišťuje, že tiskopis zakládá některými částmi svého doslovu skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky a podle čl. IV. a V. zákona čís. 8/1863 ř. zák., takže, kdyby jinak byl nezávadným, naplnila by rozsudkem zjištěná činnost obžalovaných jen skutkovou podstatu přestupku zanedbání povinné péče, i u obžalovaného Antonína B-a i u Václava P-a a Václava Z-a. Leč tím, že jiné části obsahu tvoří nad to skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 a přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochranu republiky, tedy oněch trestných činů, které uvádí § 42 odst. 2 zák. na ochranu republiky, zvyšuje se vina všech obžalovaných, čin jejich nabývá těžší kvalifikace, stává se přečinem; odsouzení pro přečin, ježto jde o jedinou trestnou činnost, rozšiřování téhož tiskopisu v různých směrech závadného, konsumuje samo sebou již i ono souběžné menší trestné zavinění, zakládající o sobě jen přestupek (srov. též rozh. n. s. ze dne 2. května 1929, č. j. Zm I 59/29, sb. n. s. č. 3469). Bylo proto rozsudek, pokud jím byli obžalováni Václav P. a Václav Z. kromě přestupku podle § 23 tisk. zák. a přečinu podle § 42 odst. 2 zákona na ochranu republiky a čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. z. uznání vinnými též přestupkem podle § 42 odst. 1 zákona na ochranu republiky a podle čl. III. čís. 3 zákona čís. 42/1868 ř. zák. zrušiti jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., a to jak ve výroku o vině v onom směru, tak i důsledkem toho ve výroku o trestu a dalších výrocích s tím souvisejících, a za zbývající, zrušením tím nedotčené pravoplatné odsouzení obou řečených vyměřiti jim nový trest.

### Čís. 3583.

**Ke skutkové podstatě spoluviny (účastenství) na přečinu maření exekuce je třeba nejen úmyslu hlavního vinníka, by zcela nebo z části bylo zmařeno uspokojení jeho věřitelů, nýbrž i vědomosti spoluvinníka (účastníka) o tomto úmyslu, pokud se týče jeho přímého úmyslu, by bylo zmařeno uspokojení věřitelů.**

(Rozh. ze dne 19. září 1929, Zm I 8/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Václava P-ého do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. listopadu 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou a účastenstvím podle § 5 tr. zák. na přečinu maření exekuce podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc přikázal nyní příslušnému okresnímu soudu v Hradci Králové, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

### Důvody:

Stěžovatel správně poukazuje k tomu, že ke skutkové podstatě (spoluviny) účastenství na přečinu maření exekuce bylo by třeba ne-

jen úmyslu hlavního vinníka Josefa H-a, by zcela nebo z části bylo zmařeno uspokojení jeho věřitelů, nýbrž i vědomosti stěžovatele o tomto úmyslu, pokud se týče jeho přímého úmyslu, by bylo zmařeno uspokojení věřitelů H-ových. U Josefa H-a zjišťuje soud úmysl vyžadovaný v § 1 zákona o maření exekuce a H., nepodav zmateční stížnost, nenapadl toto zjištění. Pokud se týče stěžovatele, neobsahuje rozsudek po stránce subjektivní zjištění, že stěžovatel věděl o úmyslu H-ově, zjišťuje však mnohem více, že stěžovatel ve vzájemném dorozumění s H-em a v úmyslu, by bylo zmařeno uspokojení vymáhajících věřitelů (H-ových) pomohl odstranit H-ovi zabavené věci — pilu, vůz a motor. Zjištění to opírá soud o úvahy, že stěžovatel věděl, že věci, jež odvezl, jsou zabaveny, že při jejich zabavení byl sám za dlužníka přítomen a znal neutěšený majetkový stav H-ův. Právem vytýká stěžovatel těmto důvodům nelogičnost, uplatňuje takto zmatek podle čis. 5 § 281 tr. ř., nedostatek logických důvodů pro rozhodný výrok. Neboť z toho, že stěžovatel znal neutěšený majetkový stav H-ův, že byl přítomen při zabavení věcí a proto věděl, že jsou zabaveny, logicky ještě neplyne, že, účastniv se odstranění věcí, věděl, že se tak děje proto, že H. chce tím zmařiti uspokojení svých věřitelů, nebo že dokonce sám měl takový úmysl. Zjištěné skutečnosti mohly by spíše poukazovati jen k tomu, že stěžovatel odstranil zabavené věci bez vlastního úmyslu nebo bez znalosti dlužníkovy úmyslu, zkrátiti tím věřitele (§ 1 zákona o maření exekuce), zvláště, kdyby náležitě bylo uváženo, že stěžovateli byly dlužním úpisem z 1. dubna 1925 ony věci postoupeny do vlastnictví k zajišťování zápůjčky poskytnuté H-ovi. Třebaže ve sporu vylučovacím byla tomuto převlastnění oproti některým věřitelům odepřena účinnost, nevylučuje to ještě, že stěžovatel byl a mohl býti subjektivně přesvědčen o tom, že mu přísluší právo vlastnické k oněm věcem, a že tedy, když je odvezl, nejednal v úmyslu, by zmařil uspokojení H-ových věřitelů, po případě, že nevěděl o takovémto úmyslu H-ově. Výrok, že je vina stěžovatelova prokázána i ve směru subjektivním, je tedy stížen vytýkanou zmatečností podle § 281 čis. 5 tr. ř. a proto bylo již z toho důvodu, aniž bylo třeba zabývati se ostatními vývody zmateční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek, pokud se stěžovatele týče, a přikázati věc, jelikož způsobená škoda podle nenapadeného rozsudkového zjištění nepřevyšuje 2.000 Kč, takže může jíti již jen o přestupek (§ 2 odst. (1) zákona ze dne 21. března 1929, čis. 31 sb. z. a n.) nyní příslušnému okresnímu soudu v Hradci Králové, by v rozsahu zrušení znovu ji projednal a o ní rozhodl.

#### Čís. 3584.

**Zákon neuznává v § 2 g) tr. zák. nutnou obranu proti útoku na čest, aniž záleží-li útok ve vyhrůžce nebo ve zlém nakládání.**

**Přečin § 1 zák. o útisku, pohrozil-li kdo jinému újmou na těle v úmyslu, by na něm bezprávně vynutil vstup do bytu; nejde o dobrovolné ustoupení, odešel-li pachatel proto, že si nemohl vstup do bytu vynutiti.**

**Zákon nemá v § 2 odst. druhý zák. o útisku (stejně jako v § 82 tr. zák.) na mysli jen zbraň v technickém slova smyslu; stačí každý před-**